

บทที่ 4

ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

เนื้อหาในบทนี้จะกล่าวถึงข้อมูลเกี่ยวกับโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ความรู้เกี่ยวกับศิลปะผ้าทอไทย และภาพรวมของกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านสันกำแพงปลาและกลุ่มทอผ้าแม่บ้านกองหิน

4.1 โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

4.1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

มูลเหตุของการเกิดโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ สืบเนื่องมาจากประเทศไทยกำลังเผชิญปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา ประชาชนทุกระดับประสบปัญหาในการครองชีพ โดยเฉพาะประชาชนระดับรากหญ้า ซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศ ดังนั้น รัฐบาลได้นำนโยบายการฟื้นฟูเศรษฐกิจในระดับรากหญ้ามาใช้เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีความเชื่อว่าหากประชาชนในชนบทซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นก็จะส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมก็จะเคลื่อนตัวได้ในที่สุด ซึ่งโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ก็เป็นโครงการหนึ่งในนโยบายดังกล่าว

“หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์” เป็นแนวคิดที่ต้องการให้แต่ละหมู่บ้านมีผลิตภัณฑ์หลักเป็นของตัวเอง กล่าวคือ เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้วัตถุดิบ ทรัพยากรของท้องถิ่น มาทำการพัฒนาจนกลายเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ มีจุดเด่น และจุดขาย ที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายไปทั่วประเทศตลอดจนทั่วโลก นอกจากนี้ผลิตภัณฑ์ยังหมายถึง กระบวนการทางความคิดรวมถึงการบริการดูแลอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การรักษาภูมิปัญญาไทย การท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อให้กลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ มีจุดเด่น จุดขายที่รู้จักกันแพร่หลายไปทั่วประเทศ และทั่วโลก

จากแนวคิดที่ต้องการให้แต่ละหมู่บ้านมีผลิตภัณฑ์หลักเป็นของตนเอง เพื่อส่งเสริมสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนให้เข้มแข็งพึ่งตนเองได้ โดยประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการสร้างงาน สร้างรายได้ ด้วยการนำทรัพยากรภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาพัฒนาให้

สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของท้องถิ่น เป็นผลิตภัณฑ์หรือบริการที่มีคุณภาพ มีจุดเด่นและมูลค่าเพิ่มเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งแนวคิดดังกล่าวจะคล้ายกับความคิดของผู้ว่าการของจังหวัด โออิตะ (Oita Prefecture) ชื่อ Morihiko Hiramatsu ซึ่งจะเห็นได้จากการประชุมสรุปความก้าวหน้า การดำเนินงานนโยบายหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ในวันจันทร์ที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2544 ในการประชุมดังกล่าวได้เรียนเชิญให้ท่านผู้ว่า Hiramatsu มาบรรยายโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของท่านให้ฟัง ท่าน Hiramatsu ได้รับเลือกเป็นผู้ว่าการของจังหวัดโออิตะ เป็นครั้งแรกในปี 1979 และปัจจุบัน ยังคงดำรงตำแหน่งเป็นผู้ว่าการ ซึ่งได้รับเลือกมาทั้งสิ้น 6 สมัยแล้ว

ท่านผู้ว่า Hiramatsu ได้เห็นการพัฒนาของประชาชนชาว Oyama ซึ่งเป็นเมืองชนบท (Machi) เล็กๆ แห่งหนึ่งของจังหวัด โออิตะ ที่ทำการพัฒนาบ๊วยดองของหมู่บ้านจนเป็นที่รู้จักทั่วไปของประเทศญี่ปุ่น กล่าวคือ ในปี ค.ศ. 1961 ชาวเมือง Oyama ได้ตัดสินใจเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองจากชาวสวนการปลูกบ๊วย (Plum) และลูกเกด (Chestnut) ซึ่งทั้งลูกบ๊วย และลูกเกด ต่างเป็นผลไม้พื้นเมืองของเมืองนี้อยู่แล้ว โดยเริ่มจากโครงการพัฒนาของคนในท้องถิ่นที่เรียกว่า NPC Movement (New Plum and Chestnut Movement) เป้าหมายของโครงการนี้คือผลิตสินค้าให้มีคุณภาพและขายได้ ซึ่งใช้เวลาในการพัฒนามา 10 ปี ก็ประสบผลสำเร็จ ซึ่งปัจจุบันในประเทศญี่ปุ่นเมื่อพูดถึงบ๊วยดองจะต้องนึกถึงบ๊วยดองของหมู่บ้าน Oyama เสมอ จากการประสบผลสำเร็จของโครงการ NPC Movement จึงทำให้ท่านผู้ว่า Hiramatsu มองในภาพกว้าง คือ ต้องการพัฒนาทั้งจังหวัด ซึ่งก่อให้เกิดโครงการ One Village One Product Movement ในปัจจุบันที่ประเทศญี่ปุ่น โดยโครงการดังกล่าวมีความคิดพื้นฐานของการพัฒนาในเชิงขบวนการ (Movement) คือ

- ท้องถิ่นแต่ทั่วโลก (Local but Global)
- อิสระ สร้างสรรค์ และภูมิปัญญาของท้องถิ่น (Independent Creative and Original Ideas)
- ส่งเสริมให้ประชาชนพัฒนาท้องถิ่นด้วยตนเอง (to Help People Develop Their Local Communities)

โครงการดังกล่าวเป็นการส่งเสริมการทำผลิตผลและผลิตภัณฑ์ของชุมชน ตลอดจนการส่งเสริมวัฒนธรรม โดยให้ความสำคัญเท่าๆ กัน กล่าวคือ ไม่ว่าผลิตภัณฑ์ วัฒนธรรม หรือ กิจกรรมที่ทางชุมชนจัดขึ้น ต่างก็เป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ในการพัฒนาชุมชนได้เป็นอย่างดี ซึ่งคนในชุมชน ทุกคนจะต้องเรียนรู้ และเข้าใจที่จะพยายามดำรงชีวิต อย่างเกื้อกูลกันและมีความเชื่อว่าทุกส่วนมิได้อาศัยอยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่จะพึ่งพาอาศัยกันเป็นองค์รวมแห่งชีวิต (Symbiosis) มีการอยู่ร่วมและเกื้อกูลกันระหว่างธรรมชาติและประชาชนคนอื่นหมู่บ้าน ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนความคิดในเชิงบวก

โดยไม่จำกัดที่วัย เขตการปกครองและประเทศ ซึ่งเป็นการใช้พลังในเชิงบวกสู่ก้าวใหม่ของการพัฒนารายได้ ดังคำขวัญที่ว่า “นำจิตวิญญาณของหมู่บ้านสู่มหานคร”

จากที่กล่าวมาข้างต้น โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เป็นแนวคิดที่ต้องการให้ประชาชนในท้องถิ่นสามารถสร้างรายได้ได้ด้วยตนเอง หากทุกท้องถิ่นสามารถสร้างรายได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร มีการกินคืออยู่ดี และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ท้ายที่สุดเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมก็จะเคลื่อนตัวและดีในที่สุด การสร้างรายได้โดยการพึ่งตนเองนั้น สิ่งหนึ่งก็คือ แต่ละหมู่บ้านต่างก็มีผลผลิต หรือวัฒนธรรมที่เป็นของตนเอง หากนำผลผลิต หรือวัฒนธรรมของแต่ละหมู่บ้านมาทำการพัฒนา หรือเพิ่มมูลค่าเข้าไปแต่ยังคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆ ซึ่งการที่จะได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพและเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆ จนสามารถเข้าสู่มาตรฐานสากล ทำให้สามารถขายได้ทั้งในและต่างประเทศ จะต้องมีการวิจัยที่สนับสนุน 2 ปัจจัยด้วยกัน คือ

1) ปัจจัยภายใน ทุกคนในหมู่บ้านจะต้องร่วมแรงร่วมใจกันอุทิศพลังกาย พลังใจให้กันและกัน โดยมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน มีความคิดที่สร้างสรรค์ (Creativity) ในการนำทรัพยากรและภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพบนรากฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมนั้น มีจุดเด่นและมูลค่าเพิ่มเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในและนอกประเทศ ซึ่งในที่นี้รวมถึงกระบวนการทางความคิดด้วย อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การรักษา ภูมิปัญญาไทย การท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีการต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งออกมาในรูปแบบของการบริการการท่องเที่ยวก็ได้ ไม่จำเป็นว่าจะต้องผลิตเป็นสินค้าเพียงอย่างเดียว

2) ปัจจัยภายนอก รัฐบาลต้องพร้อมที่จะเข้าไปช่วยเหลือในด้านความรู้สมัยใหม่ การบริหารจัดการ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีทางการผลิต ตลอดจนงานด้านการตลาด เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ หรือบริการสามารถจำหน่ายได้ทั้งในและต่างประเทศ

4.1.2 หลักการและเหตุผล

รัฐบาลมีนโยบายในการดำเนินการโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนที่เข้มแข็งพึ่งตนเองได้ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างงาน สร้างรายได้ ด้านการนำทรัพยากร ภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ หรือบริการคุณูปการที่มีจุดเด่นและมูลค่าเพิ่มเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของท้องถิ่น นโยบายดังกล่าวเกิดขึ้นด้วย หลักการและเหตุผลดังนี้

1) สนับสนุน (Support) มากกว่าให้เงินช่วยเหลือ (Subsidy)

โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ รัฐบาลจะเน้นการสนับสนุนทางด้านความรู้ใหม่ การจัดการเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ ตลอดจนช่วยเหลือในด้านโฆษณา

ประชาสัมพันธ์ การตลาด มากกว่าที่จะให้เงินสนับสนุน เนื่องจากว่าการให้เงินสนับสนุนมักจะไปทำลายความสามารถในการพึ่งตนเอง

การให้การสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีของภาครัฐบาล ได้แก่ การมีศูนย์แนะนำการแปรรูปด้านการเกษตรและประมง (Agricultural and Fishery Products Processing Guidance Center) ศูนย์วิจัยผลิตภัณฑ์ประมง (Marine Products Research Center) ศูนย์วิจัยด้านการเกษตร (Agricultural Research Center) และศูนย์พัฒนาการเกษตร (Agricultural Improvement Extension Center) ซึ่งศูนย์ดังกล่าวเหล่านี้สามารถให้ความช่วยเหลือด้วยการแปรรูปผลิตภัณฑ์ การเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ ตลอดจนการสร้างวัตถุดิบให้มีคุณภาพตามหลักวิชาการ เป็นต้น เพื่อเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์

การให้การสนับสนุนทางการตลาด เพื่อเป็นการเพิ่มยอดขาย หรือเป็นการหาตลาดให้กับผลิตภัณฑ์ เช่น การจัดตั้งบริษัทหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ จำกัด การจัดการแสดงสินค้า (One Tambon One Product Movement Product Exhibition) ร้านค้าในเมืองตนเอง (Home Town Shop) ร้านทดสอบตลาด (One Tambon One Product Antenna Shop) ทำ Homepage สำหรับสินค้าของชุมชนผ่าน Thai tambon.Com และเชื่อมชุมชน สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร ผ่านเครือข่ายสารสนเทศเพื่อการค้าต่างตอบแทน (Counter Balance)

การให้การสนับสนุนทางด้านความรู้ใหม่ เช่น สถาบันอบรมสำหรับการสร้างความมั่งคั่งให้ท้องถิ่น (Land of Abundance Training School) อุปกรณ์ช่วยพหุประสงค์ (Multi – Purpose Public use Facility) การจัดการประชุมเพื่อนำเสนอและแลกเปลี่ยนแนวคิด หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (One Tambon One Product Presentation and Exchange Meeting)

2) ปรัชญาของ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์

โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เป็นแนวคิดที่จะสร้างความเจริญให้แก่ชุมชนให้สามารถยกระดับฐานะความเป็นอยู่ของคนในชุมชนให้ดีขึ้น โดยการผลิตทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้กลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ มีจุดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของตนเองที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น สามารถจำหน่ายได้ทั้งในและต่างประเทศ โดยมีหลักการพื้นฐาน 3 ข้อ คือ

2.1) ภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่สากล (Local Yet Global) เป็นการนำกระบวนการทางความคิดของภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้า หรือบริการให้มีคุณภาพ และเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น โดยที่สินค้าหรือบริการนั้นเป็นที่ยอมรับในระดับสากล

2.2) พึ่งตนเองและคิดอย่างสร้างสรรค์ (Self – Reliance – Creativity) เป็นการสร้างศักยภาพของท้องถิ่นอย่างหนึ่ง โดยการนำวัตถุดิบจากท้องถิ่นมาพัฒนาให้เป็นสินค้าสำเร็จรูปหรือ

บริการด้วยภูมิปัญญาของท้องถิ่น เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆ สามารถหารายได้เข้าสู่ท้องถิ่น ทำให้ท้องถิ่นมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

2.3) การสร้างทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development) เป็นการกระตุ้นให้ประชาชนในท้องถิ่น มีความหวังในการที่จะสร้างรายได้เป็นของตนเองได้ ด้วยความท้าทายและจิตวิญญาณแห่งการสร้างสรรค์ โดยการกลั่นกรองออกมาเป็นสินค้าหรือบริการจากภูมิปัญญาของท้องถิ่นตน

3) กิจกรรมหลัก

3.1) ขยายสินค้าท้องถิ่นไปยังตลาด ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตต้องสอดคล้องกับวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น เพื่อเป็นการอนุรักษ์และเป็นจุดเด่นของท้องถิ่น รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพ เพื่อขยายตลาดออกสู่เครือข่ายท้องถิ่น ตลาดเมืองและตลาดโลก

3.2) ผลิตและคิดค้นขึ้นเองในท้องถิ่น โดยอาศัยความรู้ความสามารถของคนในชุมชน ให้ความร่วมมือกันรับผิดชอบ มีหน่วยงานของจังหวัด กระทรวง กรม กอง เป็นผู้ให้คำแนะนำและการสนับสนุนในด้านเทคโนโลยี

3.3) สร้างบุคลากรที่มีคุณภาพของท้องถิ่น แต่ละท้องถิ่นจะทำการเลือกบุคลากรที่มีความรู้ มีวิสัยทัศน์และเป็นที่ยอมรับของท้องถิ่นมาทำการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันในแต่ละท้องถิ่น เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาผลิตภัณฑ์และพัฒนาให้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพยิ่งขึ้น

4.1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ

ตามที่รัฐบาลได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภาว่า รัฐบาลจะจัดให้มีโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อให้แต่ละชุมชนได้นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้าโดยรัฐบาลพร้อมที่จะเข้าช่วยเหลือในด้านความรู้สมัยใหม่ และการจัดการบริการเพื่อเชื่อมโยงสินค้าจากชุมชนสู่ตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศด้วยระบบร้านค้าเครือข่ายและอินเทอร์เน็ต

นโยบายตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย คณะกรรมการอำนวยการ โครงการ “หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์” แห่งชาติ พ.ศ. 2544 รัฐบาลได้มีนโยบายในการดำเนินโครงการ “หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์” เพื่อส่งเสริมสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนเข้มแข็งพึ่งตนเองได้ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างงาน สร้างรายได้ ด้านการนำทรัพยากร และภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ และสำหรับคุณูปการที่มีจุดเด่นและมูลค่าเพิ่ม เป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศสอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของท้องถิ่น

จากนโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อรัฐสภาและระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย คณะกรรมการอำนวยการ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ แห่งชาติ พ.ศ. 2544 การดำเนินงานตามโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. สร้างงาน สร้างรายได้แก่ชุมชน
2. สร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน ให้สามารถคิดเอง ทำเอง ในการพัฒนาท้องถิ่น
3. ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น
4. ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
5. ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของชุมชน ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยสอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมในท้องถิ่น

4.2 ศิลปะผ้าทอไทย

การทอผ้าเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่คนไทยรุ่นปัจจุบันต้องช่วยกันอนุรักษ์ไว้ ในสมัยก่อนผู้หญิงไทยจะทำเครื่องใช้ต่างๆ ในบ้านเอง งานสำคัญอย่างหนึ่งคือการทำเสื้อผ้า ผ้าถุง ผ้าห่ม ใว้ใช้กันในครอบครัว ในพิธีกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการเกิด การบวช การแต่งงาน การตาย ก็ต้องใช้ผ้า ผ้าทอจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตคนไทย กรรมวิธีและเทคนิคในการทอผ้าให้เกิดลวดลายต่างๆ เป็นเทคนิคและ ความสามารถของแต่ละคน หลักใหญ่ของการทอผ้าก็คือ การนำเส้นฝ้ายหรือไหมมาขัดกันให้เป็นลาย โดยชิงเส้นกลุ่มหนึ่งเป็นหลัก เรียกว่า เส้นยืน แล้วใช้อีกเส้นหนึ่ง เรียกว่า เส้นพุ่ง สอดตามขวางของเส้นยืน เมื่อสานขัดกันก็จะเกิดลวดลายต่างๆ ผ้าบางชนิด ผู้ทอจะคิดหาวิธี สอดด้ายและสอดสีสลับกัน บางวิธีก็จะจับผูกและมัดแน่นเป็นช่วงๆ หรืออาจจะยกด้ายที่ทอเป็นระยะๆ ทำให้เกิดลวดลายสวยงาม ผู้ทอต้องสามารถจดจำลวดลายที่ตนคิดประดิษฐ์ได้ ถึงแม้แต่ละลวดลายจะมีความซับซ้อนและหลากหลาย แต่เขาก็สามารถนำมาประสานกันได้ อย่างเหมาะสมงดงามแสดงถึงภูมิปัญญาและความสามารถของชาวชนบทเป็นอย่างดี ผ้าทอมือจึงมีเทคนิคการทอและความสวยงามเป็นที่สุด ผ้าทอของชาวบ้านมีรูปแบบ ระเบียบลาย ที่บ่งชี้ถึงกลุ่มของคนไทยสายต่างๆ ได้ ชายผ้าชิ้นแทบทุกผืนจะมีวิธีทำลวดลายแปลกๆ เช่น อาจจะจกไหมสลับกับฝ้ายในรูปแบบของการทอผสมปักกลายๆ แต่แทนที่จะใช้เข็มปัก เขาจะใช้ขนเม่นทำลวดลาย วิธีนี้เรียกว่า จก แต่ละบ้านจะมีลวดลายของตน ผ้าตีนจกที่นิยมกันมากคือ ผ้าตีนจกของหาดเลี้ยว จังหวัดสุโขทัย เป็นศิลปะพื้นบ้านลวดลายสวย สีสัน งานประณีต นอกจากผ้ามัดหมี่ ผ้าจกแล้ว ยังมีผ้าแพรวาซึ่งใช้เป็นผ้าคลุมไหล่ หรือห่มเฉียงไหล่ ผ้าจิต ซึ่งมีลวดลายเป็น แนวเดียวกันตลอด นิยมใช้ทำหมอน ผ้าปูโต๊ะ ผ้าคลุมเตียง ผ้ายกดอกเป็นศิลปะการทออีกแบบหนึ่งคล้ายกับผ้าจิตแต่จะทอด้วยไหมทั้งผืน และยกคืนเงินหรือคืนทอง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีชื่อเสียงในการทอผ้ายก เรียกว่า ผ้ายกเมือง นครผ้าพื้นและผ้าอื่นๆ ส่วนใหญ่เป็นผ้าที่ทอใช้กันทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวัน เช่น ผ้าโสร่ง ผ้าขาวม้า เป็นเส้นขั้วตาตารางหรือเป็นลายเส้นธรรมดา

ในปัจจุบันการทอผ้าพื้นบ้านพื้นเมืองหลายแห่งยังทอลวดลาย สัญลักษณ์ดั้งเดิม โดยเฉพาะในชุมชนที่มีเชื้อสายชาติพันธุ์บางกลุ่มที่กระจายตัวกันอยู่ในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย ศิลปะการทอผ้าของกลุ่มชนเหล่านี้จึงนับว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มอยู่จนถึงทุกวันนี้ หากจะแบ่งผ้าพื้นเมืองของกลุ่มชนเหล่านี้ตามภาคต่าง ๆ เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น ก็อาจจะแบ่งคร่าว ๆ ได้ดังนี้

1. การทอผ้าในภาคเหนือแถบล้านนาไทย
2. การทอผ้าในภาคกลาง ในภาคกลางตอนบน
3. การทอผ้าในภาคอีสาน
4. การทอผ้าในภาคใต้

ผ้าพื้นบ้านพื้นเมืองของไทยที่ทอกันตามท้องถิ่นต่าง ๆ ในปัจจุบันนี้เต็มไปด้วยลวดลายและสัญลักษณ์ต่าง ๆ มากมาย ซึ่งผู้ใช้ผ้าในยุคปัจจุบันอาจไม่เข้าใจความหมายและมองไม่เห็นคุณค่า ลวดลายและสัญลักษณ์เหล่านี้ บางลายก็มีชื่อเรียกสืบต่อกันมาหลายชั่วคน บางชื่อก็เป็นภาษาท้องถิ่นไม่เป็นที่เข้าใจของคนไทยในภาคอื่น ๆ เช่น ลายเอี้ย ลายบั๊กจัน ฯลฯ บางชื่อก็เรียกกันมาโดยไม่รู้ประวัติ เช่น ลายแมงมุม ลายปลาหมึก ซึ่งแม้แต่ผู้ทอก็อธิบายไม่ได้ ว่าทำไมจึงเรียกชื่อนั้น บางลวดลายก็มีผู้ตั้งชื่อให้ใหม่ เช่น ลาย "ขอพระเทพ" เป็นต้น สัญลักษณ์และลวดลายบางอย่างก็เชื่อมโยงกับคติและความเชื่อของคนไทยพื้นบ้านที่นับถือสืบต่อกันมาหลาย ๆ ชั่วอายุคน และยังสามารถเชื่อมโยงกับลวดลายที่ปรากฏอยู่ในศิลปะอื่น ๆ เช่น บนจิตรกรรมฝาผนัง และสถาปัตยกรรม หรือบางทีก็มีกล่าวถึงใน ตำนานพื้นบ้าน และในวรรณคดี เป็นต้น

บางลวดลายก็เป็นคติร่วมกับความเชื่อสากลและปรากฏอยู่ในศิลปะของหลายชาติ เช่น ลายขอหรือลายกันหอย เป็นต้น ซึ่งนับว่าเป็นลายเก่าแก่แต่โบราณของหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก หากเรารู้จักสังเกตและศึกษาเปรียบเทียบแล้วก็จะเข้าใจลวดลายและสัญลักษณ์ในผ้าพื้นเมืองของไทยได้มากขึ้น และมองเห็นคุณค่าได้ลึกซึ้งขึ้น

ลวดลายต้นแบบ สามารถแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. ลายเส้นตรง หรือเส้นขาด
2. ลายพื้นปลา
3. ลายสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน หรือลายกากบาท
4. ลายขดเป็นวงเหมือนกันหอย หรือตะขอ

ลวดลายและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในศิลปะผ้าทอไทยนั้นเชื่อกันว่ามีความเชื่อมโยงกับคติความเชื่อของคนไทยที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ เราอาจศึกษาเปรียบเทียบลวดลายสัญลักษณ์เหล่านี้กับสัญลักษณ์อย่างเดียวกันที่ปรากฏอยู่ในศิลปะประเภทอื่น ๆ เช่น ในจิตรกรรม

ประติมากรรม สถาปัตยกรรม และแม้แต่ในด้านานพื้นบ้านที่เล่าขานสืบต่อกันมา หรือในวรรณกรรมต่าง ๆ ลวดลายที่เชื่อมโยงกับความเชื่อพื้นบ้านไทยอย่างเห็นได้ชัด มีดังนี้

1. สัญลักษณ์งูหรือนาค งูหรือนาคปรากฏอยู่ในลายผ้าพื้นเมืองของคนไทยกลุ่มต่างๆ เกือบทุกภูมิภาคของประเทศ โดยเฉพาะในล้านนาและในอีสาน นอกจากนี้ยังพบในศิลปะของกลุ่มคนที่พูดภาษาตระกูลไท ที่อาศัยอยู่นอกดินแดนของไทยในปัจจุบัน เช่น ในสิบสองปันนา ในลาว อีกด้วย

ในแถบกลุ่มแม่น้ำโขง คนไทยและคนลาวต่างมีความเชื่อสืบต่อกันมา เรื่องพญานาค ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองบาดาลใต้แม่น้ำโขง จนกระทั่ง ทุกวันนี้ผู้คนในแถบนั้นก็ยังเชื่อว่าเวลามีนกบุญประเพณี เช่น งานไหลเรือไฟ พญานาคก็จะขึ้นมาเล่นลูกไฟด้วย ดังที่มีผู้เห็นลูกไฟขึ้น จากลำน้ำในช่วงเทศกาลงานไหลเรือไฟเป็นประจำเกือบทุกปี

2. สัญลักษณ์นกหรือห่านหรือหงส์ นกหรือหงส์เป็นสัญลักษณ์สำคัญที่ปรากฏอยู่ในศิลปะผ้าทอพื้นบ้านในภาคเหนือของไทยเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ก็มีปรากฏมากในผ้าทอมือของลาวสิบสองปันนา และในหมู่พวกคนไทในเวียดนาม

ในสถาปัตยกรรมล้านนาและล้านช้างจะพบนกหรือหงส์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญประดับอยู่บนหลังคาโบสถ์ คู่กับสัญลักษณ์นาค หรือบางแห่งก็มีแต่หงส์ประดับอยู่ตามจุดต่าง ๆ ในวัดในสิบสองปันนา สัญลักษณ์นกหรือหงส์หรือนกยูง จะปรากฏอยู่ทั่วไปทั้งในจิตรกรรม สถาปัตยกรรม และบนผืนผ้า นกยูงเป็นสัญลักษณ์ที่ รัฐบาลจีนปัจจุบัน ได้นำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ของยูนาน และได้มีการประดิษฐ์นาฏลีลาสมัยใหม่ซึ่งใช้แสดงเป็นสัญลักษณ์ของชาวไทลื้อในสิบสองปันนา เรียกว่า ระบำนกยูง

3. การทอลายจิต คือการคัดเก็บขยเส้นด้ายยืนพิเศษ ให้เกิดเป็นลวดลาย แล้วสอดเส้นด้ายพุ่งไปตลอดแนวของความกว้างของหน้าผ้า ทำให้เกิดลายจิตในแต่ละแถวเป็นลายจิตสีเดียวกัน

4. การยก เป็นเทคนิคการทอลวดลายให้เห็นเด่นชัด มีลักษณะคล้ายกับการทอลายจิต แต่ใช้เส้นพุ่งพิเศษ เช่น ไหม ดิ้นเงิน ดิ้นทอง มีชายมีเชิง ซึ่งขั้นตอนยุ่งยากกว่าผ้าทอลายจิตมาก

5. การจก เป็นเทคนิคการทอลวดลายบนผืนผ้า ด้วยวิธีการเพิ่มด้ายพุ่งพิเศษเข้าไปขณะที่ทอเป็นช่วง ๆ ไม่ติดต่อกันตลอดหน้ากว้างของผ้ากระทำได้โดยใช้ไม้หรือขนเม่นหรือนิ้วมือ ยกหรือจกด้วยเส้นยืนขึ้น แล้วสอดเส้นพุ่งพิเศษต่อไปตามจังหวะของลวดลาย สามารถสลักสีได้หลากหลายสี

6. การทอลายน้ําไหล เป็นเทคนิคการทอแบบลายขัดธรรมดา แต่ใช้ด้ายหลากสีพุ่งเกาะเกี่ยวกันเป็นช่วง ๆ ให้เกิดจังหวะของลายน้ําไหล เป็นลักษณะเฉพาะของชาวเมืองน่าน เรียก

กรรมวิธีการทอนี้ว่า "ล้วง" แต่ชาวไทลื้อ อำเภอเชียงของ และเชียงคำ จังหวัดเชียงราย เรียกว่า "เกาะ" เทคนิคนี้อาจดัดแปลงพัฒนาเป็นลายอื่น ๆ เรียกว่าลายผักแว่น ลายจรวด ฯลฯ เป็นต้น

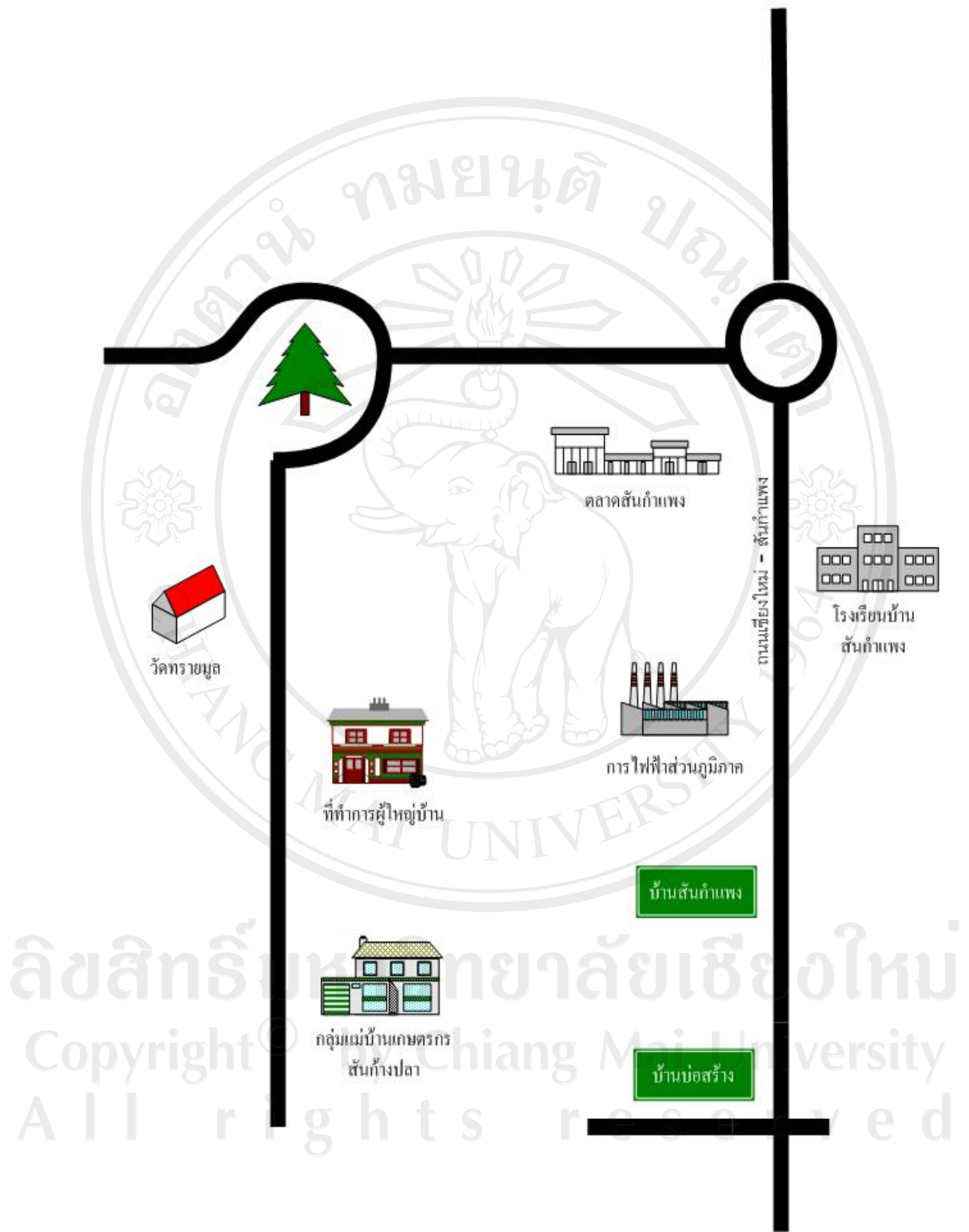
7. การยกมุก เป็นเทคนิคการทอ โดยใช้เส้นยืนพิเศษเพิ่มบนที่ทอผ้าลายยกบนผ้าเกิดจากการใช้ตะกอลอยยกด้ายยืนพิเศษ ลวดลายที่เกิดจากเทคนิคนี้คล้ายกันมากกับลวดลายที่เกิดจากเทคนิค จิต จก แทบจะแยกไม่ได้เลยสำหรับผู้ที่ไม่เข้าใจเรื่องเทคนิคการทอผ้าที่ลึกซึ้ง ชาวไทยพวนที่ตำบลหาดเลี้ยว จังหวัดสุโขทัย และที่ อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ ใช้เทคนิคนี้ในการทอส่วนที่เป็นตัวซิ่น บางครั้งอาจจะนำเชิงซิ่นมาต่อเป็นตีนจกเรียกว่า ซิ่นมุก

8. การมัดหมี่ เป็นเทคนิคการมัดเส้นพุ่งหรือเส้นยืน ให้เป็นลวดลายด้วยเชือกกล้วยหรือเชือกฟางก่อนนำไปย้อมสี แล้วกรอด้วยให้เรียงตามลวดลาย ร้อยใส่เชือกแล้วนำมาทอ จะได้ลายมัดหมี่ที่เป็นทางกว้างของผ้า เรียกว่า มัดหมี่ เส้นพุ่ง ซึ่งเป็นที่นิยมในบ้านเรา มีการทำผ้ามัดหมี่เส้นยืนบ้างในบางจังหวัดเช่นจังหวัดเชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ราชบุรี เพชรบุรี ส่วนใหญ่เป็นผ้าชาวเขาบางพื้นใช้การทอสลับกับลายจิต ซึ่งช่วยเพิ่มความวิจิตรงดงามให้แก่ผืนผ้า

4.3 ภาพรวมของกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านสันกำแพงและกลุ่มทอผ้าแม่บ้านกองหิน

4.4.1 กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านสันกำแพง

กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านสันกำแพง ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 42/1 หมู่ 6 ตำบลทรายมูล อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ 50130 หมายเลขโทรศัพท์ 053-332834 และ 089-8549662 การเดินทางไปยังกลุ่มฯ นั้นไปตามถนนเชียงใหม่ – สันกำแพง ซึ่งจะผ่านสถานที่สำคัญ คือ สี่แยกหมู่บ้านบ่อสร้าง การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค โรงเรียนบ้านสันกำแพง ตลาดสันกำแพง จนถึงทางแยกให้เลี้ยวซ้ายจนเจอต้นไม้ใหญ่ เลี้ยวซ้ายและตรงไป ผ่านที่ทำการผู้ใหญ่บ้าน ประมาณ 2 กิโลเมตร จะถึงกลุ่มฯ ซึ่งเป็นบ้านของประธานกลุ่มฯ รายละเอียดดังรูปที่ 4.1

รูปที่ 4.1 ที่ตั้งของกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านสันกำแพงปลา

รูปที่ 4.2 สถานที่ตั้งกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านสันก้างปลา

บ้านสันก้างปลา เป็นหมู่บ้านหนึ่งในตำบลทรายมูล อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ มีวัฒนธรรมไทเขินเป็นเอกลักษณ์ประจำหมู่บ้าน ด้วยสมาชิกของครัวเรือนในแต่ละครัวเรือนจะประกอบอาชีพทางการเกษตร สมาชิกจึงเกิดการว่างงานนอกฤดูการเกษตร ทำให้ต้องหาอาชีพเสริมเพื่อเพิ่มรายได้ให้ครอบครัว พร้อมกับสมาชิกในหมู่บ้านมีความชำนาญในด้านหัตถกรรมการฝีมือที่มีมาแต่ดั้งเดิม การสืบสานวัฒนธรรมในงานหัตถกรรมจึงเกิดขึ้น เพื่อเพิ่มรายได้และเป็นการอนุรักษ์งานหัตถกรรมไม่ให้สูญหายไปกับอดีต ประกอบกับการใช้ชีวิตวิถีแบบเรียบง่าย แต่ละหลังคาเรือนจะมีที่ทอผ้าไว้สำหรับทอผ้าจุกถูลูกธนูถวายพระภิกษุสงฆ์และทอเพื่อใช้เป็นเครื่องนุ่งห่ม

ต่อมาได้มีหน่วยงานจากรัฐบาลเข้ามาสนับสนุน ทำให้เกิดการรวมตัวเป็นกลุ่มแม่บ้านเกษตรกร บ้านสันกำแพงปลา

กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านสันกำแพงปลา เริ่มการทอผ้าซึ่งเป็นงานที่มีความชำนาญมาแต่ช้านาน ให้เกิดเป็นรายได้โดยทอผ้าที่มีลายเรียกว่า “ลายเกล็ดเต่า” จากการบอกเล่าของผู้เฒ่าผู้แก่ว่า “ลายเกล็ดเต่า” เป็นลายเอกลักษณ์ที่มีมาแต่ดั้งเดิม นำมาประยุกต์ให้สีสันของฝ้ายข้อมตามสีธรรมชาติที่เป็นวัสดุหาได้ตามท้องถิ่น เช่น เปลือกมะพร้าว หล้าสาบเสือ เป็นต้น การผสมความรู้จากภูมิปัญญาชาวบ้านเข้ากับความร่วมมือ ทำให้เกิดเป็นผ้าทอที่มีเอกลักษณ์และเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับผ้าทอ

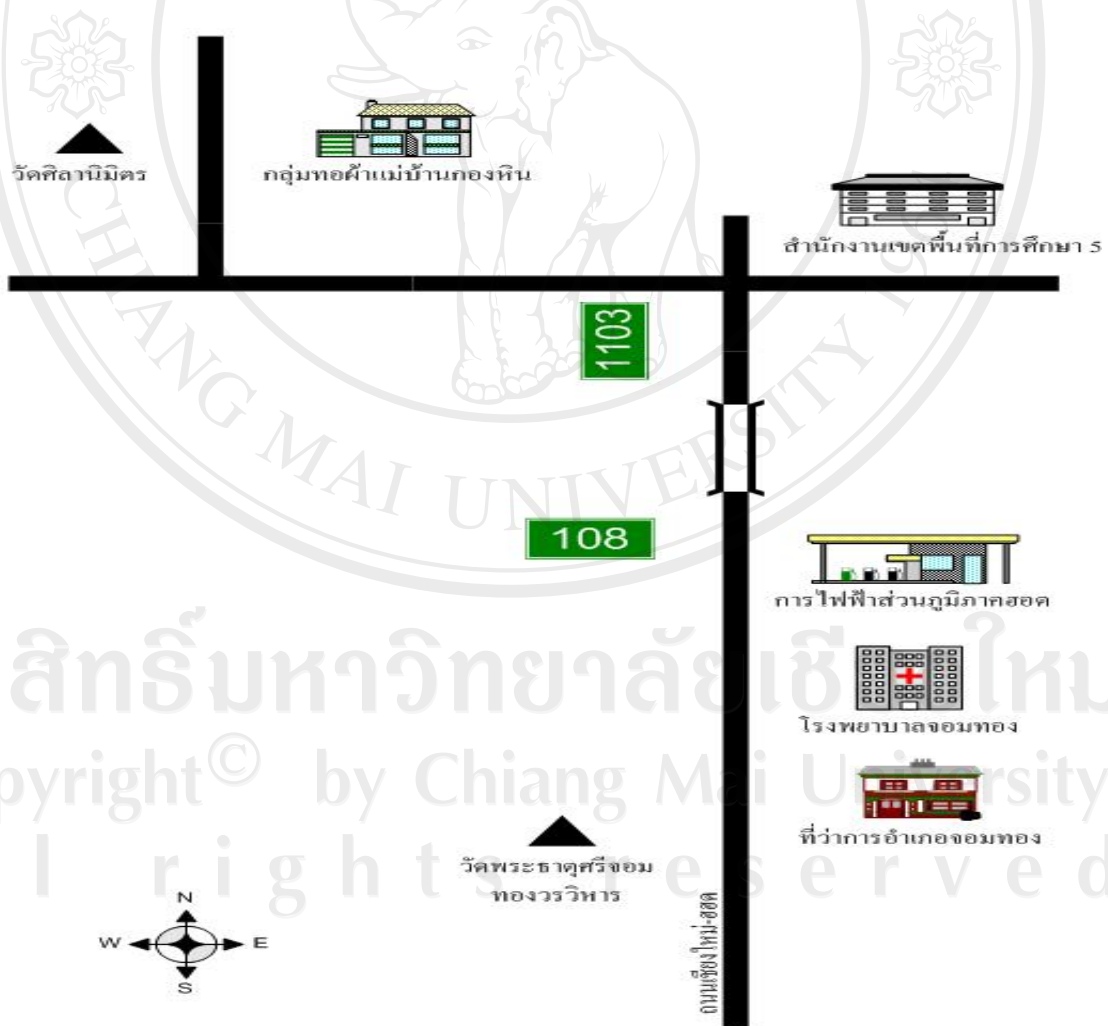
การก่อตั้งกลุ่มจึงเริ่มขึ้นจากการรวบรวมสมาชิกของหมู่บ้าน ในนามกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรสันกำแพงปลา โดยมีประธานกลุ่ม คือ นางจันทร์เพ็ญ ทากำเหน็ด เป็นผู้ประสานงานกับส่วนราชการทำให้ได้รับการสนับสนุน นอกจากหน่วยงานของรัฐแล้วยังมีเจ้าหน้าที่ทางการเกษตรจากสำนักงานส่งเสริมการเกษตรอำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ได้เสนออาชีพการทอผ้าให้กับกลุ่ม พร้อมด้วยอุปกรณ์ในการทำงาน โดยมีวัตถุประสงค์การก่อตั้งกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านสันกำแพงปลา ดังนี้

- 1) เพื่อให้ชาวบ้านมีรายได้เสริมหลังจากว่างงาน
- 2) เพื่อให้การผลิตสินค้าที่ดี มีคุณภาพ
- 3) เพื่อส่งเสริมกลุ่มใช้วัสดุพื้นบ้าน
- 4) เพื่อสืบสานภูมิปัญญาพื้นบ้านด้านการทอผ้าฝ้าย

กลุ่มฯ มีสมาชิกเริ่มต้นจำนวน 13 คน ก่อตั้งกลุ่มฯ ในวันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2538 ทำการขยายกิจกรรมและรับสมาชิกเพิ่มจนมีสมาชิกทั้งหมด 52 คน ทำการขอขึ้นทะเบียนองค์กรการเกษตรตามพระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาการเกษตร พ.ศ. 2542 ได้รับการสนับสนุนโครงการเพิ่มรายได้นอกภาคการเกษตรรายได้มาตรการเพิ่มการใช้ต่อภาครัฐเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ปี พ.ศ. 2542 (แผนมियाซาวา) ต่อมาในปีเดียวกันนี้ทางสำนักงานส่งเสริมการเกษตรภาคเหนือได้รับรองว่า ทัศนกรรมผ้าฝ้ายทอมือของกลุ่มได้มาตรฐานชวนชิม – ชวนใช้ และเมื่อในปี พ.ศ. 2545 ทางกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรสันกำแพงปลาได้เป็นสินค้าในโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ของตำบลทรายมูล อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้ชื่อโครงการ ทัศนกรรมผ้าฝ้ายทอมือกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรสันกำแพงปลา อย่างไรก็ตามปัจจุบันกลุ่มฯ มีสมาชิกเหลือเพียง 13 คนเท่านั้น เนื่องจากว่ากลุ่มฯ จะประสบความสำเร็จต้องผ่านอุปสรรคต่างๆ มากมาย สมาชิกที่เหลืออยู่จึงเป็นสมาชิกที่มีความผูกพันกับกลุ่มและมีใจรักในงานทอผ้าอย่างแท้จริง ต้องการหาอาชีพเสริมจากภูมิปัญญาที่ได้รับการถ่ายทอดมาแต่ครั้งบรรพบุรุษ

4.4.2 กลุ่มทอผ้าแม่บ้านกองหิน

กลุ่มทอผ้าแม่บ้านกองหิน ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 57 หมู่ 6 บ้านกองหิน ตำบลหางดง อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ รหัสไปรษณีย์ 50240 หมายเลขโทรศัพท์ 086-9203012 และ 089-4390545 การเดินทางไปยังกลุ่มฯ นั้นไปตามถนนเชียงใหม่ – ฮอด (ถนนทางหลวงหมายเลข 108) ซึ่งจะผ่านสถานที่สำคัญ คือ พระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร ที่ว่าการอำเภอจอมทอง โรงพยาบาลจอมทอง การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคฮอด ที่ว่าการอำเภอฮอด เป็นต้น จนเจอสี่แยกโดยมีจุดสังเกต คือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา 5 เลี้ยวขวาไปตามถนนทางหลวงหมายเลข 1103 จนเจอป้ายวัดศิลาณิมิตร เลี้ยวขวาตรงไปประมาณ 500 เมตรจะถึงกลุ่มฯ โดยกลุ่มฯ จะอยู่ตรงข้ามกับวัดศิลาณิมิตร ซึ่งให้ความอนุเคราะห์สถานที่ผลิตของกลุ่มฯ รายละเอียดดังรูปที่ 4.3

รูปที่ 4.3 ที่ตั้งของกลุ่มทอผ้าแม่บ้านกองหิน

รูปที่ 4.4 สถานที่ตั้งกลุ่มทอผ้าแม่บ้านกองหิน

กลุ่มทอผ้าแม่บ้านกองหิน มีลักษณะการประกอบการแบบกลุ่ม (โดยมุ่งเน้นกิจกรรมทางสังคมเป็นหลัก และมุ่งแสวงหาประโยชน์ทางสังคมแก่ชุมชนมากกว่าการแสวงหากำไรสูงสุด) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2542 จากการรวมกลุ่มของแม่บ้านในหมู่บ้านที่ได้ทำการทอผ้าถวายสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถและได้รับพระมหากรุณาธิคุณในการพระราชทานเงินทุนแรกเริ่ม จำนวน 20,000 บาท จึงได้ประกาศรับสมาชิกกลุ่มเพิ่มเติมและทำการจัดตั้งกลุ่มอย่างเป็นทางการ โดยมีวัตถุประสงค์การก่อตั้งกลุ่ม ดังนี้

- 1) เพื่อสร้างอาชีพเสริมให้กับแม่บ้านในหมู่บ้าน
- 2) เพื่อฟื้นฟูและรักษาภูมิปัญญาชาวบ้านของบรรพบุรุษ

โดยทำการคัดเลือกนางเจนจิรา ทาหนัก เป็นประธานกลุ่มและมีสมาชิกแรกเริ่ม จำนวน 46 คน ซึ่งสมาชิกทุกคนมีพื้นฐานในการทออยู่แล้ว จากนั้นทำการเขียนโครงการเพื่อขอของบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากเทศบาลตำบลท่าข้าม ในรูปที่กระทง จำนวน 20 หลัง (รวมมูลค่า 120,000 บาท) และใช้ศาลาอเนกประสงค์ของวัดศิลาณีมิตรเป็นสถานที่ผลิตจนถึงปัจจุบัน

ปี พ.ศ. 2544 ขอจดจำหน่ายของกลุ่มฯ กลับเริ่มลดลงเรื่อยๆ

ปี พ.ศ. 2545 นางเจนจิรา ทาหนัก ขอลาออกจากตำแหน่งประธานกลุ่มด้วยเหตุผลส่วนตัว จึงทำการคัดเลือกนางแสงหล้า ตาใจ ขึ้นเป็นประธานแทนจนถึงปัจจุบัน

ปี พ.ศ. 2546 ได้รับพระราชทานเงินทุนสนับสนุนจากสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถเพิ่มเติม จำนวน 13,000 บาท

ปี พ.ศ. 2547 กลุ่มประสบปัญหาขอจดจำหน่ายที่ลดลงเรื่อยๆ ประกอบกับไม่สามารถหาแหล่งจำหน่ายรองรับได้ กลุ่มฯ จึงพยายามจำหน่ายผ้าที่มีอยู่ในคลังสินค้าจนหมดและเปลี่ยนจากการทอผ้าเองแล้วนำไปจำหน่ายเป็นการรับจ้างทอผ้าเพียงอย่างเดียวเท่านั้นจนถึงปัจจุบัน